

Η Μοναξιά των Ηλικιωμένων

Γράφει η Διονυσία Μούσουρα-Τσουκαλά (από ομιλία που δόθηκε στο Δημαρχείο Νόρθκοτ, στη Μελβούρνη, σε Συμπόσιο με το ίδιο θέμα, που οργάνωσε ο Σύνδεσμος Ελλήνων Λογοτεχνών-Συγγραφέων Αυστραλίας)

ΜΕΡΟΣ Β'

Hκυρά Αναστασία, μία γλυκύταπη γερόντισσα, πείσθηκε να γράψει πην περιουσία στην Ελλάδα, στον ένα γιο, λίγο πριν τα χάσει τελείως και μπει σε γηριατρείο. Εκεί, πην επισκεπτόταν αραιά και πού, μόνο ο γιος που πήρε πην περιουσία. Όταν πλοσίαζε το τέλος της και αυτός ζήτησε από τ' αδέλφια να συμβάλλουν στην έξοδα της αναπόφευκτης κινήσης, του είπαν: εσύ που την κληρονόμησες να την κινηθείς, η απάντησή του; εν τάξει, άμα πεθάνει η γηρά περιμένετε να βγάλω το σπίτι στο «auction» ή να πάω στην Ελλάδα να πουλήσω την περιουσία και να γυρίσω να την κινηθεί.

Η κυρά Βούλα, είχε δυο κόρες και ένα ωραίο σπίτι που λόγω περιοχής, άξιζε πολλά χρήματα. Την πίεζαν να κάθε μια χωριστά να της γράψει το σπίτι, μέχρι που τους είπε ότι μετά το θάνατό της θα πάρει να κάθε μια ότι αποφασίσει η μάνα και όχι αυτές. Αποτέλεσμα; Δεν ξαναπάτησε να την δει καμιά. Μετά από λίγο έχασε το φως της, ενημερώθηκαν οι κόρες οι οποίες έθεσαν πάλι θέμα σπίτιού, η κυρά Βούλα, αγανακτημένη από την συμπεριφορά τους, αρνείται πάλι. Πέθανε ολομόναχη λίγο καιρό αργότερα και την βρήκαν μετά από μέρες.

Οποιος περάσει πρώι μέρες από κεντρικό Νεκροταφείο της Μελβούρνης, με ήλιο ή βροχή, θα βρει ανάμεσα σε άλλους έναν άνδρα, Έλληνας είναι, καθισμένο σε έναν τάφο να κάνει παρέα στη γυναίκα του και να της μιλά. Πιάνει κουβέντα με όλους, Έλληνες και ξένους, τους λέει πως η γυναίκα του πήγε σκαστή γιατί ο γιος κι η νύφη, τους έφαγαν τρία σπίτια που είχαν, στα ναρκωτικά και βρέθηκαν στο δρόμο.

Ο Αναστάσης, ήταν υποδηματοπούλος στα νιάτα του, συνέχισε να δουλεύει μέχρι τα πολύ βαθιά γηρατεία για το γιο και για την κόρη, που αφού τα μεγάλωσε, μόρφωσε, πάντρεψε, τους αγόρασε σπίτια, εκείνα ακόρταγα πήγαιναν κάθε βδομάδα, διεκδικώντας την είσπραξη και μέρος της σύνταξης εκβιάζοντας ότι αν δεν τους δώσει τα λεφτά, δεν θα τα ξαναδεί. Το χειρότερο ήταν πως δεν έμπαιναν καν μέσα στο σπίτι, δεν άντεχαν πις άθλιες συνθήκες που ζούσαν οι γονείς. Ούτε ήθελαν να πάρουν χαμπάρι τα παιδιά τους πως ο παππούς κι η

γιαγιά είναι τόσο χωριάτες και άξεστοι... Ο Αναστάσης και η Μάχη, η γυναίκα του ζούσαν τελείως απομονωμένοι και αποκομιδένοι, όχι μόνο γιατί δεν είχαν τον τρόπο να διατηρήσουν φίλιες με κανέναν, αλλά επί πλέον ντρέπονταν για το χάλι τους και δεν ήθελαν να ξέρει κανείς από τους παλιούς γνωστούς και φίλους πώς τους φέρθηκαν τα παιδιά τους...

Ο μπάρμπα Χρήστος, έτρωγε παρέα με το ποντικάκι που ήταν ο μοναδικός του φίλος, μαζί με το σκυλί των διπλανών.

Η κυρά Μαρία, όντας τυφλή και ζώντας μόνη, κάπκε γιατί έβαζε την παλάμη πάνω στην πλεκτρική κουζνα για να δει ποιό μάτι δουλεύει και να ζεστάνει το φαΐ που της πήγαιναν από τη Δημαρχία.

Θα μπορούσα να συνεχίσω έτσι με παρόμοια περιστατικά. Είναι αληθινές ιστορίες, μόνο τα ονόματα έχουν αλλάξει για ευνόπιους λόγους. Αυτή είναι η μια όψη των σχέσεων γονιών-παιδιών που συμβάλλουν κατά πολύ στην μοναξιά των πλικιωμένων.

Είναι και η άλλη όψη, όμως. Είναι τα παιδιά εκείνα, που γνοιάζονται και με το παραπάνω για τους γονείς, είναι τα παιδιά που παραμελούν τον εαυτό τους, την υγεία τους, την οικογένειά τους στην προσπάθειά τους να φροντίσουν τους γονείς τους όσο καλύτερα μπορούν. Όμως, ούτε αυτοί, παρά της προσπάθειές τους κατορθώνουν να αποτέλεσουν τη μοναξιά των γερόντων.

Δεν πρέπει να ξεχνάμε πως όταν οι γονείς φτάσουν σε πλικά που να χρειάζονται βοήθεια, τα παιδιά τους βρίσκονται κι εκείνα σε πλικά που έχουν ήδη αρκετά δίκα τους προβλήματα, είτε οικογενειακά με τα παιδιά τους, σπουδές, παντρεία, κ.λ.π., είτε υγείας. Η κόρη περνάει την εμμηνόπαυση, μπορεί να έχει κάσει τη δουλειά του ο άνδρας της, και να αντιμετωπίζουν οικονομικά/κοινωνικά προβλήματα, ή ακόμα χειρότερα, μπορεί να έχει κάσει τον ίδιο τον άνδρα της. Αυτά ισχύουν και για την οικογένεια του γιου.

Ο Αντώνης, παραμελεί την οικογένειά του πολλές φορές, για να βρίσκεται όσο πιο συχνά γίνεται κοντά στη γηρά μπρέρα του, δεν θέλει να την βάλει σε Γροκομείο, έτσι, άφοσε τη δουλειά του και μοιράζεται ανάμεσα σε γυναίκα, παιδιά και μάνα, που μένει πολύ μακριά και κάνει αρκετά χιλιόμετρα την ημέρα, γιατί η μάνα, δεν θέλει

να ξεπιπτώθει και να πάει να μείνει κοντά του.

Είναι κι αυτός ένας λόγος που συντελεί στη μοναξιά των πλικιωμένων ότι δεν θέλουν να φύγουν από το σπίτι που έζησαν 30 ή και 40 χρόνια. Εκεί νιώθουν πιο ασφαλείς, γνωρίζουν τη γειτονιά, τον τόπο, έχουν τις μνήμες τους εκεί, ολόκληρη τη ζωή τους, δεν είναι εύκολο να ξεπιπτώθει για άγνωστη γειτονιά.

Η Γεωργία είναι 55 χρονών, με σύζυγο, δύο παιδιά, το ένα παντρεμένο το άλλο σπίτι. Η μάνα της, η κυρά Φροσούλα, είναι 85 χρονών, στέκει καλά. Όμως, βρίσκεται στα πρώτα στάδια άνοιας, δεν έχει άλλο παιδί, ξήρεψε πολύ νέα και δεν ξαναπαντρεύτηκε, για να μη επιβάλλει πατριό και ξεναδέλφια στην κόρη της. Η σχέση μάνας-κόρης, είναι πολύ ζεστή και τρυφερή, έζησαν πάντα μαζί.

Μόνη έγνοια της καθεμιάς, να μη στενοχωρίσει την άλλη. Η κόρη γνωρίζει τα προβλήματα υγείας της μάνας, είναι αυτή που την τρέχει σε γιατρούς και όπου χρειαστεί και κάνει τα πάντα για να της κάνει τη ζωή ευχάριστη και άνετη, ούτε σαν σκέψη δεν περνά από το μυαλό της να την βάλει σε Ιδρυμα. Η μάνα, όμως, δεν ξέρει πως η κόρη προσβάλθηκε πρόσφατα από καρκίνο, της το κρύβει για να μην την πληγώσει και παραμελεί τον εαυτό της, αρνούμενη ακόμα να μπει στο Νοσοκομείο για θεραπεία για να μην υποψιαστεί η μάνα, μέχρι πότε όμως;

Η Νίκη, είχε 4 μικρά παιδιά, και σύζυγο. Όταν κατέπεσαν οι γονείς της και δεν μπορούσαν να ζήσουν μόνοι τους, έκανε επέκταση στο σπίτι της με δάνειο από την τράπεζα, τους πήρε μαζί της, και τους κοιτάζει μέχρι που έφυγε πρώτα η μάνα της και μετά δύο χρόνια ο πατέρας της. Οι γέροι ήταν κατάκοιτοι και ανήμποροι και η Νίκη ήταν στο πόδι 16 με 18 ώρες την ημέρα για να τα προλαβαίνει όλα, όμως, οι γέροι ήτιναν πολύ μόνοι, παραπονιόταν συνεχώς πως, δεν έβλεπαν άνθρωπο. Η Νίκη έπρεπε να πάει τα παιδιά στο Σχολείο, να τα πάρει το απόγευμα, να ψωνίσει, να κάνει τις δουλειές του σπιτιού, να μαγειρέψει, να πληρώνει λογαριασμούς, να πηγαίνει τράπεζα, να τρέχει στο φαρμακείο για τα φάρμακα των γερόντων, να τους καθαρίζει, να τους αλλάζει, δεν μπορούσε να βρίσκεται στο δωμάτιο τους συνεχώς.

Διονυσία Μούσουρα-Τσουκαλά

Η Ασπασία ήλθε τρεις φορές στην Αυστραλία από την Ελλάδα που έμενε μόνιμα, για να φροντίσει την γηρά μάνα της όταν εκείνη έμεινε μόνη μετά το θάνατο του άντρα της και αρνιόταν να πάει στην Ελλάδα, κάθισε πάνω από 4 μήνες την κάθε φορά. Αποτέλεσμα; Έκασε τη δουλειά της και κινδύνεψε σοβαρά και ο γάμος της με τις συχνές απουσίες. Μολατάτα, ο χρόνος που διέθεσε στη μάνα της δεν ήταν αρκετός παρά την καλή της θέληση και τη γηρά την έτρωγε η μοναξιά, μέχρι που εθελοντικά μπήκε σε Ιδρυμα.

'Οσο ζουν και οι δυο στο ανδρόγυνο, τα πράγματα δεν είναι και τόσο άσχημα, είναι παρηγοριά ο ένας στον άλλο, και μια προσμίλια. Ακόμα, οι δύο συντάξεις που παίρνουν, φτάνουν με οικονομία και σειρά να καλύψουν τις βασικές τους ανάγκες. Όταν, όμως, φύγει ο ένας, πολύ σπάνια να φύγουν κι οι δυο μαζί, τότε όλα γίνονται πολύ δύσκολα. Εδώ, δεν μιλάμε πια για μοναξιά, αλλά για ερημιά. Επί πλέον, δε, άσχημη οικονομική κατάσταση με μία μόνο σύνταξη όταν τα έξοδα, με το θάνατο του ενός, ελάχιστα μειώθηκαν. Οι ίδιοι σχεδόν λογαριασμοί όταν καίει πιλόπαντο στο δωμάτιο ή πιλόπαντο στο ψυγείο που δουλεύει, Κ.Λ., θα καταναλώσουν την ίδια ενέργεια είτε ένα άτομο είναι στο δωμάτιο είτε περισσότερα. Τα ίδια δημοτικά τέλη, ασφαλειες, και άλλα αναπόφευκτα έξοδα ενός σπιτιού. Η κατάσταση αυτών των ανθρώπων είναι από πολύ δύσκολη μέχρι τραγική. Στο στάδιο αυτό, πολλοί επιλέγουν να εισαχθούν σε Ιδρυμα, μολονότι είναι ακόμα σε σχετικώς καλή σωματική κατάσταση και θα μπορούσαν να ζήσουν ανεξάρτητα για πολύ καιρό.'

(ΣΥΝΕΧΙΖΕΤΑΙ)

**OLYMPIA MARBLE
PTY LTD**

1-3 CHALDER ST, MARRICKVILLE NSW 2204

Ph. 9565 1415 - Mob. 0418 462 020

www.olypiamarble.com.au e-mail: olympia1@bigpond.net.au

Η ΚΑΛΥΤΕΡΗ ΠΟΙΟΤΗΤΑ ΜΝΗΜΕΙΩΝ